

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Вълшебникът от Оз: Страхливият лъв (6/24)

През цялото това време Дороти и придружителите ѝ вървяха през гъстите гори. Пътят беше все още постлан с жълти павеа, но тези бяха почти изцяло покрити от сухи клонки и паднали от дърветата листа, а ходенето изобщо не беше лесно.

Имаше малко птици в тази част на гората, защото птиците обичат откритите поля, където има много слънчева светлина. Но от време на време се чуваше гърлено изръмжаване от някое диво животно, скрито сред дърветата. Тези звуци караха сърцето на малкото момиченце да бие бързо, защото не знаеше какво същество ги издава; но Тото знаеше и вървеше близо до Дороти и дори не лаеше в отговор.

- Колко време ще отнеме - детето попита Тенекиения човек - докато излезем от гората?

- Не мога да кажа - беше отговорът, - защото никога не съм бил в Смарагдения град. Но баща ми е бил там веднъж, когато бях момче и ми разказа, че било продължително пътуване през опасни земи, въпреки че по-близо до града, където се подвизава Оз, местността е красива. Но не се страхувам, докато имам своята масльонка, нищо не може да нарани Плашилото, а ти

носиш на челото си знакът от целувката на Добрата магьосница и това ще те защити от всяко зло.

- А Тото! - възкликна момичето разтревожено. - Какво ще защити него?

- Самите ние трябва да го защитаваме, ако попадне в опасност - отговори Тенекиеният човек.

Точно когато той го каза, от гората се чу ужасяващ рев и в следващия момент един грамаден Лъв изскочи на пътя. С един удар на лапата си той накара Плашилото да се завърти до ръба на пътя, а после удари

Тенекиения човек с острите си нокти. Но за изненада на Лъва, той не направи дори и отпечатък в тенекията, въпреки че дърварят падна на пътя и не се надигна.

Малкият Тото, който сега беше изправен пред враг, се затича с лай към Лъва, а страшният звяр отвори устата си да хапа кучето, когато Дороти, страхувайки се, че Тото ще бъде убит, без да обмисля опасността, се втурна напред и зашлеви Лъва по носа, колкото можеше по-силно, като извика:

- Не смей да хапеш Тото! Трябва да се засрамиш от себе си, голям звяр като теб да хапе бедно малко кученце!

- Не съм го ухапал - рече Лъвът, като потърка носа с лапата си там, където Дороти го беше ударила.
- Не, но се опита - възрази тя. - Ти си просто един голям страхливец.
- Знам - каза Лъвът, навеждайки засрамено глава. - Винаги съм го знаел. Но какво мога да направя?
- Аз не го знам, сигурна съм. Да си помислиш да удариш сламен човек като бедното Плашило!
- Той сламен ли е? - попита Лъвът изненадан, като я наблюдаваше как повдига Плашилото и му помага да застане на краката си, докато тя го поизступва.
- Разбира се, че е сламен - отговори Дороти, която все още беше ядосана.
- Ето защо той падна толкова лесно - отбеляза Лъвът
- Удиви ме да го видя как се завърта. Другият човек също ли е сламен?
- Не - каза Дороти, - той е направен от тенекия. - И помогна и на дърваря да стане.
- Затова значи почти ми изпили ноктите - каза Лъвът.
- Когато те драскаха тенекията, по гърба си усетих да лазят тръпки. Какво е това малко животно, което толкова обичаш?
- Това е кучето ми, Тото - отговори Дороти.
- Направено от тенекия ли е или сламено? - попита Лъвът.
- Нито едно от двете. Той е ъ-ъ-ъ куче от плът - каза момичето.

- О! Той е интересно животно и изглежда доста малко, като го гледам сега. Никой не би си помислил да ухапе толкова малко нещо освен страхливец като мен - продължи Лъвът тъжно.

- Какво те е направило страхливец? - попита Дороти, гледайки към страшния звяр учудено, защото беше толкова голям, колкото малък кон.

- Това е мистерия - отговори Лъвът. - Предполагам, че съм роден така. Всичките други животни в гората естествено очакват от мен да бъда смел, защото навсякъде мислят Лъва за Крал на зверовете. Разбрах, че ако рева много силно, всичко живо се плаши и не ми се изпречва на пътя. Когато срещнеш човек, ужасно се плашеш; но просто му изръмжавах и той винаги бягаше, колкото се може по-бързо. Ако слонове, тигри и мечки се опитаха да се бият с мен, щях да избягам - такъв съм страхливец; но щом ме чуеха да рева, те се опитваха да избягат от мен и разбира се, аз ги пусках.

- Но това не е правилно. Кралят на зверовете не трябва да бъде страхливец - каза Плашилото.

- Знам - отвърна Лъвът, бършейки една сълза от окото си с края на опашката си. - Това е моята голяма мъка и не прави нещастен. Но когато има опасност, сърцето ми започва да бие ускорено.

- Може да имаш сърдечна болест - каза Тенекиеният човек.

- Възможно е - каза Лъвът.

- Ако имаш сърдечна болест - продължи Тенекиеният човек, - трябва да се радваш, защото това значи, че имаш сърце. Колкото се отнася до мен, аз нямам сърце; така че не мога да имам сърдечна болест.
- Може би - каза Лъвът замислено, - ако нямах сърце, нямаше да бъда страхливец.
- Имаш ли мозък? - попита Плашилото.
- Предполагам. Никога не съм поглеждал дали имам - отговори Лъвът.
- Отивам при Великия Оз да го помоля да ми даде мозък - отбеляза Плашилото, - защото главата ми е пълна със слама.
- А аз ще го помоля да ми даде сърце - каза дърварят.
- Аз пък ще го помоля да изпрати Тото и мен обратно в Канзас - добави Дороти.
- Мислиш ли, че Оз ще ми даде смелост? - попита Страхливият лъв.
- Също толкова лесно, като да ми даде мозък - каза Плашилото.
- Или като да ми даде сърце - каза Тенекиеният човек.
- Или като да ме изпрати обратно в Канзас - каза Дороти.
- Тогава, ако нямате нищо против, ще дойда с вас - каза Лъвът, - защото животът ми е просто непоносим без малко смелост.

- Добре дошъл си сред нас - отговори Дороти, - защото ще ни помогнеш да се пазим от другите диви зверове. Изглежда сякаш те трябва да са по-страхливи от теб, ако ти позволяват да ги плашиш така лесно.

- Наистина са страхливи - каза Лъвът, - но това не ме прави по-смел и докато знам, че за съм страхливец, ще бъда нещастен.

Така че малката групичка пак тръгна на път, като Лъвът вървеше с царствена походка до Дороти. Тото не одобряваше този нов техен другар в началото, защото не можеше да забрави как едва не беше схрускан от огромните челюсти на Лъва. Но след време той се успокои и по-нататък Тото и Страхливият лъв станаха добри приятели.

До края на деня нямаше други приключения, които да попречат на спокойствието на пътешествието им.

Веднъж обаче Тенекиеният човек стъпи на един бръмбар, който лазеше по пътя, и уби горкото насекомо. Това много натъжи Тенекиения човек, защото той винаги внимаваше да не нарани нито едно живо същество; и както си вървеше, той изплака няколко сълзи от тъга и разкаяние. Тези сълзи потекоха бавно по лицето му и над пантите на челюстта му и те ръждясаха. Когато по-късно Дороти му зададе въпрос, Тенекиеният човек не можеше да отвори устата си, защото челюстите му бяха здраво стиснати и ръждясали. Той страшно се уплаши от това и направи много жестове към Дороти, за да му помогне, но тя не

можеше да го разбере. Лъвът също беше озадачен и не разбираше какъв е проблемът. Но Плашилото взе масльонката от кошницата на Дороти и смаза челюстите на дърваря, така че скоро той можеше да говори толкова добре, колкото и преди.

- Това ще ми е за урок - каза той, - да внимавам къде стъпвам. Защото ако убия още някоя буболечка или бръмбар, със сигурност пак ще плача, а плачът кара челюстите ми да ръждясат, така че не мога да говоря. Затова той вървеше много внимателно с очи на пътя и когато видя как мъничка мравка се труди наблизо, той я прескочи, за да не я нарани. Тенекиеният човек знаеше много добре, че нямаше сърце, и затова толкова се стараеше никога да не бъде жесток или груб към никого.

- Вие, хората със сърца - рече той - имате нещо, което да ви води и няма как да сгрешите; но аз нямам сърце и затова трябва да бъда много внимателен. Когато Оз ми даде сърце, разбира се, няма да е нужно да се тревожа толкова много.